

Arrest

**nr. 333 278 van 25 september 2025
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2004 worden instructies verstuurd naar de gemeente Kapellen om de verzoekende partij – geboren op 30 april 1995 – in te schrijven in het vreemdelingenregister.

1.2. Op 28 mei 2010 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.3. Op 8 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 11 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 318 867 van 19 december 2024 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.6. Bij arrest nr. 318 868 van 19 december 2024 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.7. Op 17 maart 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Op 19 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.03.2025 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)Nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

- *Betrokkene werd op 16.06.2010 door de Jeugdrechtbank Antwerpen onder toezicht gesteld voor:*
  - *Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is*
  - Hij diende eveneens een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard te leveren.*
- *Betrokkene werd op 18.11.2011 door de Jeugdrechtbank Antwerpen toevertrouwd aan een rijksgeesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht voor:*
  - *Diefstal*
  - *Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid*
- *Betrokkene werd op 31.05.2013 door de Jeugdrechtbank Antwerpen onder toezicht gesteld voor:*
  - *Diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is*
  - *Poging tot afpersing, gepaard gaande met geweld of bedreiging, met hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende fysische of geestelijke ongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is*
  - *Diefstal*
  - *Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf*
  - *Het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen*
  - *Opzettelijke slagen en verwondingen*
  - Hij diende eveneens een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard te leveren.*
- *Betrokkene werd op 10.06.2015 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf: 15 maanden) met probatie-uitstel 3 jaren behalve 50 uren of vervangende gevangenisstraf: 7 maanden voor:*
  - *Verdovende middelen : handel : vervaardiging zonder vergunning : bezit zonder vergunning*
- *Betrokkene werd op 09.10.2015 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf: 1 jaar) voor:*
  - *Diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen*
- *Betrokkene werd op 13.10.2015 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf: 1 jaar) voor:*
  - *Diefstal*
  - *Poging tot diefstal*
- *Betrokkene werd op 23.12.2015 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren (vervangende gevangenisstraf: 1 jaar) voor:*
  - *Opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond*

- Betrokkene werd op 21.02.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05.12.2017 tot 16.01.2018) voor:
  - Poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels
- Betrokkene werd op 23.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor:
  - Opzettelijke slagen en verwondingen (3)
- Betrokkene werd op 18.10.2019 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor:
  - Verdovende middelen / psychotropen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning : aflevering zonder vergunning
  - Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen : aflevering (meermaals)
- Betrokkene werd op 20.01.2020 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor:
  - Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid
  - Weerspannigheid zonder wapens
- Betrokkene werd op 05.03.2020 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor:
  - Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen : aflevering (meermaals)
- Betrokkene werd op 28.02.2022 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel 5 jaren voor 20 maanden voor:
  - Verboden wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (herhaling)
  - Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling)
  - Het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen (herhaling)
  - Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling)
  - Het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen (herhaling)
  - Wapens : het dragen
- Betrokkene werd op 01.06.2022 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor:
  - Verboden wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (herhaling)
- Betrokkene werd op 27.10.2022 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel 5 jaren voor:
  - Verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning (herhaling)
- Betrokkene werd op 31.03.2025 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor:
  - Diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling)

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene veelvuldig de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Zijn strafdossier toont aan dat hij reeds sinds zijn puberteit ernstig delinquent gedrag vertoont en er niet in slaagt zich aan de geldende wetten te houden. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter, 55/4 van 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over enkele van de geschonden geachte rechtsbepalingen en rechtsbeginselen evenals over het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en het beginsel van fair play, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, (...)

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels en beginselen in casu door verwerende partij werden geschonden.

Men heeft de aanvraag zelfs inhoudelijk niet onderzocht en besluit kortweg dat verzoeker uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet, doordat hij met zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde zou vormen in de zin van artikel 55/4, §2 Vreemdelingenwet.

Men verwijst vervolgens naar het strafverleden van verzoeker, zonder hier op in te gaan.

Op deze manier wordt de aanvraag van verzoeker gemakshalve afgewezen, waarbij een afdoende onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier en een afdoende motivering totaal ontbreekt.

In artikel 9ter, §4 Vreemdelingenwet wordt inderdaad het volgende gesteld:

"De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Artikel 55/4, §2 Vreemdelingenwet stelt op zijn beurt:

"Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt."

Men verwijst vervolgens naar het strafverleden van verzoeker en de verschillende veroordelingen.

Uiteraard is dit niet fraai en wil verzoeker thans de feiten niet minimaliseren, doch dient men - indien men het dossier wat grondiger had onderzocht - vast te stellen dat al deze veroordelingen feiten van diefstal of hiermee gerelateerde feiten betreffen.

Verwerende partij doet ook uitschijnen alsof elke mens zo maar kiest waar en in welke situatie zijn bedje staat en dat het dus de keuze was van verzoeker om op 18-jarige leeftijd vader te worden (toen hij zelf als het ware nog een kind was), om criminele feiten te plegen, om een mentale en drugsproblematiek te hebben, ... Absoluut niet! Verwerende partij had rekening moeten houden met de gegevens waarnaar zij nochtans zelf verwijst: nl. dat verzoeker op zeer jonge leeftijd met zijn gezin naar België kwam doch dat zijn moeder niet in staat was om voor haar kinderen te zorgen; dat hij in een pleeggezin werd geplaatst doch door ook problemen daar, werd hij uiteindelijk geplaatst in een jeugdinstituut. NADIEN zijn de problemen begonnen en geraakte verzoeker verzeild in een crimineel en verslavingsmilieu. Uiteraard vallen de feiten niet goed te praten, doch verwerende partij gaat er te gemakkelijk vanuit dat verzoeker hier zelf dan maar voor gekozen heeft en alle verantwoordelijkheid uit de weg is gegaan. Verwerende partij spuwt verzoeker als het ware uit, door hem na al die jaren van zware problematiek ook nog eens een verblijfsrecht te gaan weigeren, terwijl hij hier reeds 22 jaar verblijft en slechts 8 jaar oud was toen hij naar België kwam!!

Verzoeker kwam op 12-jarige leeftijd naar België, met zijn vader. Hij groeide hier dus op zonder moeder, als nieuwkomer en geraakte verzeild in de foute milieus.

Hij was jong, geraakte verslaafd aan drugs, kwam soms niet meer opdagen op werk, ... kortom, hij geraakte op het foute spoor en in geldproblemen.

Dit betreft geen excuus, doch verklaart wel waarom verzoeker in zijn jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor een vorm van diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen.

Uiteindelijk diende hij ook naar de gevangenis te gaan enkele keren, doch verzoeker hervalt door zijn geestelijke psychose waar hij niets aan kan doen.

Verzoeker tracht er alles aan te doen om zijn leven te beteren. Echter laat zijn gezondheidstoestand dit jammer genoeg niet toe. Verzoekers vader zou hetzelfde probleem ervaren. Verzoeker zou zijn vader zelfs niet meer kennen en omgekeerd is dit ook het geval.

Als 30-jarige man én vader van zijn Belgisch kindje wenst hij nog iets te maken van zijn leven.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden door de feitelijke en concrete elementen niet te onderzoeken en niet mee in aanmerking te nemen, en kortweg te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet door zijn veroordelingen en strafblad.

Verwerende partij had evenwel moeten vaststellen dat al deze feiten kaderen in een gelijkaardig opzet (het betreffen stuk voor stuk diefstal(gerelateerde) feiten. Verzoeker kan zelf geen inzicht meer verwerven in zijn handelen door zijn gemoedstoestand én verkeert aldus in een zeer schrijnende levenssituatie waar hij zelf niets aan kan doen. Hem wegsturen naar zijn herkomstland kan en zal hem dan ook zeker en vast niet ten goede komen. Verzoeker bevindt zich in een zeer kwetsbare situatie en heeft daarentegen echt hulp nodig!!!!

6.

Verwerende partij had de aanvraag van verzoeker dan ook inhoudelijk moeten onderzoeken en beoordelen.

In die zin stelt verzoeker vast dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:

- Verzoeker moet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling;
- Er moet geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden zijn.

7.

Betreffende de medische conditie zelf van verzoeker (zie supra), werd een standaard medisch getuigschrift (STUK 3) voorgelegd alsook een medisch verslag (STUK 4).

Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd is duidelijk en de situatie van verzoeker is ernstig.

Verzoeker lijdt aan "psychose en drugs afhankelijkheid". Verzoeker heeft dus te kampen met een psychotische stoornis.

Reeds eerder werd hij met volgende aandoeningen gediagnostiseerd:

(...)

Dit betreffen aldus ernstige aandoeningen, waarvoor verzoeker zijn hele leven lang dient behandeld te worden.

Verzoeker werd al meerdere keren opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis afdeling Cadenza 4A op 26.09.2023 tot 22.12.2023, op 29.03.24 kwam hij terecht op de spoedongevallen en vervolgens werd hij vorig jaar en dus recentelijk van 12.11.2024 tot 28.11.24 opnieuw opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis afdeling Cadenza 4A. (STUKKEN 3 – 4)

(...)

Op de vraag wat de mogelijke gevolgen en complicaties zouden zijn wat zijn huidige medische toestand betreft, wordt in het standaard medisch attest verklaard dat er, verzoeker een gevaar is, niet alleen voor zichzelf maar ook voor anderen. (STUK 2)

Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om een menswaardig leven te kunnen leiden.

De aandoeningen van verzoeker dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd. Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg. Dit blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift en uit het bijgevoegde medische verslag; verzoeker dient regelmatig een gespecialiseerde arts te raadplegen en dus niet enkel de huisarts.

De rechtspraak ter zake is duidelijk:

Er is niet vereist dat de ziekte/aandoening levensbedreiging is; het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel 13 mei 1998, RDE 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn en er dus continuïteit in de zorgverstrekking noodzakelijk is (zie bv. Kort.ged. Brussel 14 augustus 1996, T.Vreemd. 1996, 373).

Verzoeker heeft nood aan gespecialiseerde zorgverstrekking en/of continuïteit in de zorgverstrekking ter opvolging van zijn aandoeningen. Een goede en gespecialiseerde opvolging is juist noodzakelijk om het risico op herval te vermijden.

De vaststelling dat er recent geen hospitalisatie of chirurgische ingreep is geweest, betekent geenszins dat de aandoeningen van verzoeker geen reëel risico inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bij gebrek aan gespecialiseerde zorg en opvolging, vormen de aandoening van verzoeker wel degelijk een gevaar voor zijn leven (zie medisch getuigschrift waarin men zelfs spreekt van overlijden). Hierop wordt door verwerende partij niet ingegaan.

8.

Ten tweede diende verwerende partij bij de beoordeling van medische regularisatieaanvraag ook na te gaan of verzoeker in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad van State voegt hieraan toe (zie RvSt 30 oktober 1996, arrest nr. 62.844):

"Ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle."

Dit werd totaal niet onderzocht, daar men kortweg besloot dat verzoeker uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij had evenwel concreet moeten onderzoeken of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is in het land van herkomst ter opvolging van de specifieke aandoeningen van verzoeker. Men had vervolgens moeten vaststellen dat dit niet het geval is.

Bovendien is het zo dat verzoeker thans reeds jaren in België verblijft en in Marokko bij niets of niemand meer terecht kan. Deze ondersteuning heeft hij wel in België.

Verwerende partij had specifieke informatie kunnen opvragen bij verzoeker of bij zijn behandelende artsen aangaande de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko, gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beiden. Men had verzoeker kunnen onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko te achterhalen, alsook het causaal verband tussen beiden. Dit is in casu allemaal niet gebeurd.

Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.

Voor verzoeker gaat het om een beslissing met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijke summiere wijze mag worden afgewezen zonder inhoudelijk onderzoek. Verwerende partij had moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor de specifieke aandoeningen van verzoeker.

De huidige motivering doorstaat de toets aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dan ook niet.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

9.

Indien verzoeker zouden worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen”.

Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoeker niet over de financiële middelen voor een behandeling in Marokko.

Verzoeker verblijft bovendien al jaren in België, zodat hij hier een familiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd. Hij heeft eveneens een dochtertje. Zijn moeder en vriendin helpen én ondersteunen hem eveneens. Dit heeft hij niet in Marokko, waardoor hij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om hem bij te staan. In België heeft hij een netwerk dat hem financieel kan steunen en hem kan helpen, ondersteunen en verzorgen.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoeker te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.

Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Marokko, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast

Wie arm is, dient dit aan te tonen aan de hand van een attest dat gratis toegang verstrekt tot de publieke ziekenhuizen. En zowel het verkrijgen van zulk attest als het vervolgens effectief toegang krijgen tot de publieke gezondheidszorg, zorgen voor problemen en - hetgeen zeer belangrijk is in het geval van verzoeker, waarin de noodzaak tot continuïteit in de zorg door de artsen is beklemtoond - voor vertragingen. Bij de aflevering van het attest van minvermogensheid wordt willekeur vastgesteld, nu de criteria niet-gestandaardiseerd zijn, waardoor de economisch zwaksten soms verstoken blijven van toegang tot de gratis gezondheidszorg, terwijl de zware bureaucratie voor vertraging bij de aflevering van het attest zorgt, dat trouwens slechts kan dienen voor één medische instantie tegelijk. Eens het attest bekomen, duurt het lang alvorens er een afspraak kan bekomen worden, hetgeen niet verwondert, nu de budgetten van de ziekenhuizen toegekend worden op basis van alle patiënten samen, zonder onderverdeling naar het stelsel waaronder hij valt.

Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg tonen aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan hij behoefte heeft.

Bovendien is het zo dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer in Marokko verblijft (hij verblijft immers reeds jaren in België) en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat hij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.

Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Verwerende partij blijft totaal in gebreke in haar onderzoek en motivering op dit punt.

Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoeker om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.

Indien verzoeker teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond.”

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden

begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar dat zij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, waarna in de bestreden beslissing de verschillende veroordelingen, de feiten die hiertoe hebben geleid alsook de respectievelijke strafmaten worden opgesomd en wordt besloten dat uit deze feiten blijkt dat de verzoekende partij veelvuldig de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving, dat haar strafdossier aantoonde dat zij reeds sinds haar puberteit ernstig delinquent gedrag vertoonde en er niet in slaagt zich aan de geldende wetten te houden, dat zij bijgevolg uitgesloten wordt van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de zin van artikel 55/4, §2.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

Door louter te betogen dat de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd is, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter – meer bepaald artikel 9ter, §4 – van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/4 – meer bepaald artikel 55/4, §2 – van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2.

Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven.

De tweede paragraaf van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de verzoeken om internationale bescherming.

In de Memorie van Toelichting bij deze wetswijziging wordt erop gewezen dat hiermee de omzetting word beoogd van de artikelen 17.1, d) en 17.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), door aan artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt. 2.

Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”

Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip “gevaar voor de samenleving” in artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS 5 juni 2019, nr. 244.700).

Naar analogie kan nog worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, waarin het Hof onder meer ingaat op het begrip “gevaar voor de samenleving” inzake de bepalingen tot intrekking, beëindiging of niet-verlenging van de vluchtelingenstatus in de richtlijn 2011/95/EU. Hieruit volgt dat het begrip “gevaar voor de samenleving” vereist dat “de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt” (§60) en hiervoor moeten “alle omstandigheden van het specifieke geval” worden onderzocht, waaronder het mogelijke risico op recidive (§62-63).

4.6. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze is gemotiveerd en op kennelijk onredelijke wijze is genomen, dat men de aanvraag zelfs niet inhoudelijk heeft onderzocht en kortweg besluit dat zij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doordat zij door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde zou vormen in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat men vervolgens verwijst naar haar strafverleden zonder hierop in te gaan, dat op deze manier de aanvraag gemakshalve wordt afgewezen waarbij een afdoende onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier en een afdoende motivering totaal ontbreekt. Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar haar strafverleden en verschillende veroordelingen, stelt de verzoekende partij dat dit uiteraard niet fraai is en zij de feiten niet wil minimaliseren, doch men – indien het dossier wat grondiger was onderzocht – dient vast te stellen dat al de veroordelingen feiten van diefstal of hiermee gerelateerde feiten betreffen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ook doet uitschijnen alsof elke mens zo maar kiest waar en in welke situatie zijn bedje staat en dat het dus haar keuze was om op 18-jarige leeftijd vader te worden (toen zij als het ware zelf nog een kind was), om criminele feiten te plegen, om een mentale en drugsproblematiek te hebben, dat dit absoluut niet het geval is, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de gegevens waarnaar zij nochtans zelf verwijst, namelijk dat zij op zeer jonge leeftijd met haar gezin naar België kwam doch dat haar moeder niet in staat was om voor haar kinderen te zorgen, dat zij in een pleeggezin werd geplaatst doch door ook problemen daar, zij uiteindelijk in een jeugdinstituut werd geplaatst, dat nadien de problemen begonnen zijn en zij verzeild raakte in een crimineel en verslavingsmilieu, dat de feiten uiteraard niet goed te praten vallen, doch de verwerende partij er te gemakkelijk vanuit gaat dat zij hier zelf dan maar voor gekozen heeft en alle verantwoordelijkheid uit de weg is gegaan, dat de verwerende partij haar als het ware uitspuwt, door haar na al die jaren van zware problematiek ook nog eens een verblijfsrecht te gaan weigeren, terwijl zij hier reeds 22 jaar verblijft en slechts acht jaar oud was toen zij naar België kwam. Zij licht toe dat zij op 12-jarige leeftijd naar België kwam met haar vader, dat zij hier opgroeide zonder moeder en in foute milieus verzeild raakte, dat zij nog jong was, verslaafd raakte aan drugs en soms niet meer kwam opdagen op haar werk, dat zij op het foute spoor raakte en in de geldproblemen, dat dit geen excuus betreft, doch wel verklaart waarom zij in haar jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor een vorm van diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen, dat zij uiteindelijk ook enkele keren naar de gevangenis diende te gaan, doch zij hervalt door haar geestelijke psychose waar zij niets kan aan doen, dat zij er alles aan tracht te doen om haar leven te beteren, dat haar gezondheidstoestand dit jammer genoeg niet toelaat, dat haar vader hetzelfde probleem zou ervaren, dat zij haar vader zelfs niet meer zou kennen en dit omgekeerd ook niet het geval is, dat zij als dertigjarige man en vader van een Belgisch kindje nog iets wenst te maken van haar leven, dat de verwerende partij aldus de motiveringsplicht geschonden heeft door de feitelijke en concrete elementen niet te onderzoeken en niet mee in aanmerking te nemen, en kortweg te besluiten dat zij niet in aanmerking kan komen voor het gevraagde voordeel door haar strafblad en veroordelingen, dat de verwerende partij evenwel

had moeten vaststellen dat al deze feiten kaderen in een gelijkaardig opzet (diefstal gerelateerde feiten), dat zij zelf geen inzicht meer kan verwerven in haar handelen door haar gemoedstoestand en aldus in een zeer schrijnende levenssituatie verkeert waar zij zelf niets kan aan doen, dat haar wegsturen naar haar herkomstland haar dan ook zeker en vast niet ten goede zal komen, dat zij zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt en echt hulp nodig heeft. Zij meent dat de verwerende partij haar aanvraag dan ook inhoudelijk moet onderzoeken en beoordelen waarna zij wijst op de bepalingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, haar medische situatie en de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst. Zij betoogt dat dit totaal niet werd onderzocht daar men kortweg besloot haar van het gevraagde voordeel uit te sluiten, dat de verwerende partij evenwel had moeten onderzoeken of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is in het herkomstland ter opvolging van haar specifieke aandoeningen en had moeten vaststellen dat dit niet het geval is, dat het voor haar om een beslissing gaat met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijk summiere wijze mag worden afgewezen zonder inhoudelijk onderzoek, dat de verwerende partij had moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor haar specifieke aandoeningen.

4.7. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op zich niet uitdrukkelijk lijkt te betwisten dat zij een gevaar vormt voor de samenleving en dit in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt wel dat verwezen wordt naar haar strafverleden zonder hierop in te gaan, dat op deze manier de aanvraag gemakshalve wordt afgewezen waarbij een afdoende onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier en een afdoende motivering totaal ontbreekt, dat al de veroordelingen diefstal gerelateerde feiten betreffen, dat het haar keuze niet was vader te worden, criminele feiten te plegen en een mentale en drugsproblematiek te hebben, dat zij op jonge leeftijd naar België kwam doch haar moeder niet in staat was voor haar kinderen te zorgen, dat zij in een pleeggezin werd geplaatst en uiteindelijk in een jeugdinstelling, dat nadien de problemen begonnen zijn en zij verzeild raakte in een crimineel en verslavingsmilieu, dat de feiten uiteraard niet goed te praten vallen, doch de verwerende partij er te gemakkelijk vanuit gaat dat zij hier zelf dan maar voor gekozen heeft en alle verantwoordelijkheid uit de weg is gegaan, dat zij in foute milieus verzeild raakte, dat zij nog jong was, verslaafd raakte aan drugs en soms niet meer kwam opdagen op haar werk, dat zij op het foute spoor raakte en in de geldproblemen, dat dit geen excuus betreft, doch wel verklaart waarom zij in haar jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor een vorm van diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen, dat de verwerende partij haar als het ware uitspuwt, door haar na al die jaren van zware problematiek ook nog eens een verblijfsrecht te gaan weigeren, terwijl zij hier reeds 22 jaar verblijft en slechts acht jaar oud was toen zij naar België kwam, dat zij als dertigjarige man en vader van een Belgisch kindje nog iets wenst te maken van haar leven, dat de verwerende partij aldus de motiveringsplicht geschonden heeft door de feitelijke en concrete elementen niet te onderzoeken en niet meer in aanmerking te nemen, en kortweg te besluiten dat zij niet in aanmerking kan komen voor het gevraagde voordeel door haar strafblad en veroordelingen, dat de verwerende partij evenwel had moeten vaststellen dat al deze feiten kaderen in een gelijkaardig opzet, dat zij zelf geen inzicht meer kan verwerven in haar handelen door haar gemoedstoestand en aldus in een zeer schrijnende levenssituatie verkeert waar zij zelf niets kan aan doen, dat haar wegsturen naar haar herkomstland haar dan ook zeker en vast niet ten goede zal komen, dat zij zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt en echt hulp nodig heeft. De verzoekende partij lijkt aldus te menen dat hoewel zij misschien een gevaar voor de samenleving vormt, haar levensloop en problemen niet haar keuze waren of te verklaren zijn en de verwerende partij aldus haar het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet mag weigeren, mede gelet op haar langdurig verblijf in België en dit sedert minderjarige leeftijd en haar medische problemen, zijnde mentale problemen en psychoses. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk op welke grond, hoewel reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, de verwerende partij gehouden zou zijn rekening te houden bij het toepassen van de voornoemde uitsluitingsgrond met een eventueel moeilijke jeugd, problematieken die hieruit zijn voortgevloeid en mentale problemen en/of met de verblijfsgeschiedenis van de verzoekende partij. De Raad merkt op dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling.

In zoverre het betoog dat verwezen wordt naar haar strafverleden zonder hierop in te gaan, dat op deze manier de aanvraag gemakshalve wordt afgewezen waarbij een afdoende onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier en een afdoende motivering totaal ontbreekt, wel degelijk kan gelezen worden als het betwisten door de verzoekende partij van de vaststelling dat zij een gevaar vormt voor de samenleving of minstens als het niet afdoende achten van de motieven die deze vaststelling onderbouwen, stelt de Raad vast dat zij met haar betoog niet aannemelijk maakt, zoals ook blijkt uit wat volgt, dat relevante feitelijke gegevens die een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststelling dat zij een gevaar vormt voor de samenleving door de verwerende partij ten onrechte niet overweging werden genomen. Evenmin verduidelijkt zij met dit betoog waarom de verwerende partij op grond van de verschillende veroordelingen, de kwalificatie van de feiten, de respectievelijke strafmaten, de veelheid van de feiten, de herhaling, de tijdspanne van het

delinquent gedag (sinds puberteit) en het feit dat de verzoekende partij er telkens opnieuw niet in slaagt zich aan de geldende wetten te houden, niet tot de conclusie kon komen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving. Door louter te wijzen op het feit dat het volgens haar gaat om feiten die allen aan diefstal gerelateerd zijn toont zij dit evenmin aan. Zij toont *in casu* niet aan waarom het feit dat het telkens zou gaan om eenzelfde opzet, een ander licht werpt op de beoordeling dat zij gevaar vormt voor de samenleving. Immers is de beoordeling niet enkel gegrond op een of enkele veroordelingen voor gewone diefstal en hieraan gerelateerde feiten, doch gegrond op het drie maal onder toezicht plaatsen op minderjarige leeftijd, maar liefst 13 veroordelingen op meerderjarige leeftijd, de respectievelijke strafmaten, de veelheid van de feiten, de herhaling, de tijdsperiode van het delinquent gedag (sinds puberteit) en het feit dat de verzoekende partij er telkens opnieuw niet in slaagt zich aan de geldende wetten te houden. Bovendien strookt de stelling dat het enkel gaat om diefstal en aan diefstal gerelateerde feiten niet met de voorliggende gegevens. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het gelet op de aard van de inbreuken – aldus niet enkel gewone diefstal, doch ook diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, poging tot afpersing gepaard gaande met geweld of bedreiging, heling, het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen, handel in verdovende middelen, bezit en vervaardiging zonder vergunning, verkoop/te koop stellen of afleveren zonder vergunning van verdovende middelen/psychotropen, weerspannigheid zonder wapens, verboden wapendracht en bedreiging – kennelijk onredelijk is te oordelen dat zij een gevaar voor de samenleving vormt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij er absoluut niet voor gekozen heeft om criminele feiten te plegen, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont niet aan waaruit zou moeten blijken dat er geen sprake was van een 'keuze' bij het plegen van de criminele feiten waarvoor zij veroordeeld werd. In zoverre zij dit zou beogen met haar betoog dat zij hervalt door haar geestelijke psychoses waar zij zelf niets kan aan doen, dat zij probeert haar leven te beteren maar haar gezondheidstoestand dit niet toelaat en dat zij zelf geen inzicht meer kan verwerven in haar handelen door haar gemoedstoestand en aldus in een zeer schrijnende levenssituatie verkeert waar zij zelf niets kan aan doen, beperkt zij zich ook tot loutere beweringen. Zij toont op geen enkele concrete wijze aan dat zij niet verantwoordelijk zou kunnen worden gesteld voor haar gedrag en het plegen van criminele feiten omwille van haar geestelijke gezondheid. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij telkens veroordeeld werd voor de door haar gepleegde feiten. Een strafrechtelijke veroordeling berust op een beslissing waarbij ten gronde uitspraak wordt gedaan over de schuld. Bovendien zelfs indien omwille van de psychoses sprake zou zijn van gebrekkige individuele verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten, wat aldus *in casu* geenszins wordt aannemelijk gemaakt, leidt dit gegeven op zich nog niet tot de vaststelling dat het gedrag van de verzoekende partij anders diende te worden beoordeeld of niet langer mocht worden betrokken bij de beoordeling van het gevaar voor de samenleving of nog verhinderde dat een dergelijk gevaar werd vastgesteld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet vermocht zich voor de beoordeling van het gevaar voor de samenleving te steunen op haar persoonlijke gedrag en de mate waarin dit actueel een gevaar vormt voor de samenleving. De psychoses waaraan de verzoekende partij leidt, doen op zich geen afbreuk aan het gevaar dat zij vormt voor de samenleving.

Waar zij stelt dat de verwerende partij er te gemakkelijk vanuit gaat dat zij zelf gekozen heeft de feiten te plegen en alle verantwoordelijkheid uit de weg te gaan, gaat zij er aan voorbij dat het loutere feit dat zij op zeer jonge leeftijd met haar gezin naar België kwam, haar moeder niet in staat was om voor haar kinderen te zorgen en zij in een pleeggezin werd geplaatst en uiteindelijk in de jeugdzorg, op zich – zelfs in het geval zou kunnen gesteld worden dat deze factoren risicoverhogend zijn – de keuze van de verzoekende partij niet uitsluit. Zij toont niet aan dat dergelijke omstandigheden er *ipso facto* toe leiden dat zij verzeild raakt in een crimineel en verslavingsmilieu, nog minder dat in dergelijke omstandigheden geen sprake kan zijn van het vormen van een gevaar voor de samenleving of dat in dergelijke omstandigheden zij niet van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden uitgesloten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ook doet uitschijnen alsof elke mens zo maar kiest waar en in welke situatie zijn bedje staat en dat het dus haar keuze was om op 18-jarige leeftijd vader te worden (toen zij als het ware zelf nog een kind was) en om een mentale en drugsproblematiek te hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt of kan afgeleid worden dat de verwerende partij hiervan uitgaat.

De verzoekende partij slaagt er voorts ook niet in om aannemelijk te maken dat haar persoonlijke situatie, met name haar mentale en drugsproblematiek, het vroegtijdig vader worden en het hervallen in geestelijke psychoses – omstandigheden waarvoor zij naar eigen zeggen niet zelf gekozen heeft – alsook het feit dat zij op jonge leeftijd naar België kwam waarbij haar moeder niet in staat was voor haar kinderen te zorgen en de daaropvolgende plaatsingen in de pleegzorg en de jeugdinstelling, maakt dat haar gedrag waarbij zij aldus talrijke veroordelingen opliep sinds haar puberteit en waarvan de laatste dateert van 31 maart 2025 en zij er aldus telkens opnieuw niet in slaagt zich aan de geldende wetten te houden, anders dienden te worden beoordeeld of dat de veelheid aan feiten die zij heeft gepleegd en de veroordelingen die zij hierdoor opliep sinds haar puberteit tot heel recent, niet mochten betrokken worden bij de beoordeling van het gevaar voor

de samenleving of verhinderden dat een dergelijk gevaar werd vastgesteld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet vermocht zich voor de beoordeling van het gevaar voor de samenleving te steunen op haar persoonlijke gedrag en de mate waarin dit actueel een gevaar vormt voor de samenleving. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij, inclusief haar gezondheidstoestand en het hervallen in geestelijke psychoses, en de omstandigheden (jong, drugsverslaving, geldproblemen, opgroeien in pleegzorg en jeugdinstelling, mentale problemen, jong vaderschap, ...) die mogelijk mee aan de oorzaak liggen van of een verklaring bieden voor het op het foute spoor raken en het zich begeven in foute milieus, van de verslaving en van het zich inlaten met criminele activiteiten, doen op zich geen afbreuk aan het gevaar dat zij heden vormt voor de samenleving. De Raad verduidelijkt hierbij dat het feit dat er verklaringen (zouden) zijn voor het gedrag er niet toe leidt dat uit het gedrag op zich geen gevaar voor de samenleving zou kunnen blijken. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij en de omstandigheden die volgens haar mee aan de oorzaak liggen van of een verklaring bieden voor haar crimineel parcours, bestonden op het ogenblik van het plegen van de criminele feiten en bestaan – behoudens haar jeugdige leeftijd – nog steeds, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Daarentegen lijkt zij zelfs te bevestigen dat bepaalde omstandigheden die een invloed hebben op haar gedrag – waaruit een gevaar voor de samenleving blijkt – persisteren nu zij stelt dat zij er alles aan tracht te doen om haar leven te beteren maar dat haar gezondheidstoestand dit jammer genoeg niet toelaat. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, bepaalde relevante elementen betreffende haar individuele situatie ten onrechte niet in overweging heeft genomen of hierover niet heeft gemotiveerd.

Waar zij wijst op onder meer haar jonge leeftijd als verklaring voor of omstandigheid waarin zij op het foute spoor raakte alsook stelt dat zij in haar jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor een vorm van diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen, gaat zij er aan voorbij dat zij, sinds haar meerderjarigheid, maar liefst 13 veroordelingen opliep, waarvan de laatste op 31 maart 2025, aldus toen zij 29 jaar was. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de verzoekende partij actueel kan beschouwd worden als een gevaar voor de samenleving.

Voorts toont de verzoekende partij ook met haar verwijzing naar haar jarenlang verblijf in België en dit sedert haar 8 jaar, niet aan dat dit element een ander licht werpt op de beoordeling dat zij een gevaar vormt voor de samenleving noch dat dit element verhinderde dat een dergelijk gevaar werd vastgesteld.

Waar zij betoogt dat zij op 12-jarige leeftijd naar België kwam met haar vader en dat zij hier opgroeide zonder moeder, lijkt dit betoog in te gaan tegen haar eerdere verklaringen en de stukken van het administratief dossier. Dit betoog betreft een materiële vergissing zoals ook bevestigd ter terechtzitting.

Ook het betoog dat zij haar vader niet meer zou kennen en dit omgekeerd ook niet het geval is, lijkt bevreemdend in het kader van de voorliggende informatie, nu uit een medisch attest dat de verzoekende partij citeert in haar feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift, blijkt dat haar vader gestorven is toen de verzoekende partij vijf jaar was. Wat er ook van zij het feit dat haar vader hetzelfde probleem zou hebben gehad (psychoses), dat zij haar vader niet meer zou kennen en dit omgekeerd ook niet het geval is, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat zij een gevaar vormt voor samenleving, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze deze gegevens afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststelling.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting verder niet concreet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling van het gevaar voor de samenleving bepaalde voor die beoordeling relevante omstandigheden die haar specifieke geval kenmerken alsnog onterecht niet in rekening bracht, en evenmin dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij een gevaar vormt voor de samenleving waardoor zij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat verwerende partij met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot haar uitsluiting van de mogelijkheid voor een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving.

De Raad herhaalt dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. In die optiek kan de verwerende partij niet worden verweten de aanvraag zelfs niet inhoudelijk te hebben onderzocht en beoordeeld conform artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet – waarbij volgens haar de verwerende partij had moeten onderzoeken of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is in het herkomstland ter opvolging van haar specifieke aandoeningen en had moeten vaststellen dat dit niet het geval is – en kortweg te besluiten dat zij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan

ook niet dienstig verwijzen naar haar medische situatie en de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, noch dienstig betogen dat het voor haar om een beslissing gaat met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijk summiere wijze mag worden afgewezen zonder inhoudelijk onderzoek, dat de verwerende partij had moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor haar specifieke aandoeningen.

In de mate de verzoekende partij met haar betoog betreffende haar persoonlijke en medische situatie en haar betoog dat haar wegsturen naar haar herkomstland haar geen goed zal doen daar zij zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt en echt hulp nodig heeft, zou menen dat het de verwerende partij toekwam, na te hebben vastgesteld dat zij een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de vreemdelingenwet, een verdere proportionaliteitsafweging door te voeren tussen de begane strafrechtelijke inbreuken of het vastgestelde gevaar voor de samenleving en haar medische problemen, wijst de Raad er nog op dat op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet blijkt dat nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt wanneer wordt vastgesteld dat artikel 55/4, §1 of §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109). De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsbeslissing. Indien de verwerende partij in de toekomst alsnog zou overgaan tot een verwijderingsbeslissing, kan de verzoekende partij op dat ogenblik desgewenst een beroep indienen tegen deze beslissing.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze is gemotiveerd en/of op kennelijk onredelijke wijze is genomen door de aanvraag niet inhoudelijk te onderzoeken doch kortweg te besluiten dat zij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de artikelen 9ter en/of 55/4 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen, kan niet worden aangenomen.

4.9. Tot slot voert de verzoekende partij nog een betoog in het licht van het door haar geschonden geachte artikel 3 van het EVRM, waarbij zij onder meer stelt dat zij niet over de financiële middelen beschikt voor een behandeling in Marokko, dat zij al jaren in België is en hier een familiaal en sociaal netwerk heeft, dat zij eveneens een dochter heeft, dat zij geen netwerk heeft in Marokko, dat ook dient gevreesd te worden voor de toegang voor haar tot de gezondheidszorg aldaar, dat de medicijnen en het sociale systeem aldaar ook niet aangepast is om te voorzien in de voor haar noodzakelijke zorgen, waarna zij een betoog voert betreffende de toegankelijkheid en het systeem van sociale zekerheid in Marokko en de moeilijkheden die zij persoonlijk zal ondervinden op dit vlak. Zij meent dat de verwerende partij totaal in gebreke blijft in haar onderzoek en motivering op dit punt en zij meent dat gelet op alle elementen, gesteld kan worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor haar om een menswaardige medische behandeling en opvolging te verzekeren en dat indien zij teruggestuurd zou worden dit een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing naar het land van herkomst betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Met de beslissing om de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geen standpunt ingenomen inzake de daarvan te onderscheiden vraag of zij kan terugkeren of worden verwijderd naar haar land van herkomst, waardoor de gevolgen van een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst ook niet in aanmerking moesten worden genomen in de bestreden beslissing. In die zin is het ook nuttig te verwijzen naar de voorbereidende werken die expliciet bepalen: *“Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). Indien de verwerende partij beslist over te gaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zal zij daarbij rekening moeten houden met de op dat moment geldende medische toestand van verzoekende partij.

De Raad doet in dit kader enkel uitspraak over de wettigheid van de beslissing tot uitsluiting van de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er wordt herhaald dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan de verzoekende partij die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.10. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER